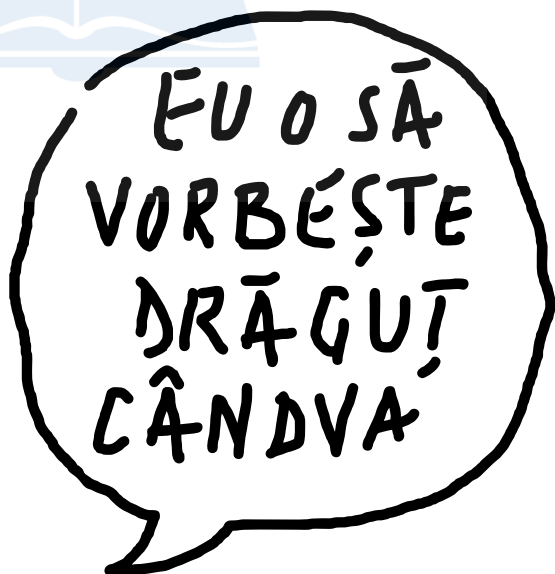

EU O SĂ
VORBÊȘTE
DRĂGUT
CÂNDVA

Traducere din engleză de
Ruxandra Tudor

DAVID SEDARIS

 Narator

Titlul original al acestei cărți este *Me Talk Pretty One Day* de David Sedaris.

Copyright © 2000 by David Sedaris

© Publica, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEDARIS, DAVID

Eu o să vorbește drăguț cândva / David Sedaris;

trad.: Ruxandra Tudor.

București: Publica, 2016

ISBN 978-606-722-202-9

I. Tudor, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-94=135.1

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Roxana Măciucă

CORECTORI: Elena Bițu, Rodica Crețu

DTP: Răzvan Nasea

Tatălui meu, Lou

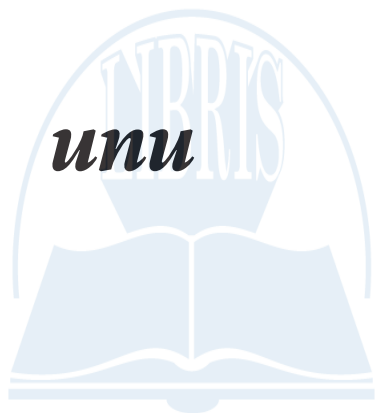
unu

<i>Hai, Carolina</i>	11
<i>Visuri mărețe, abilități mărunte</i>	25
<i>Inginerie genetică</i>	41
<i>Douăsprezece momente din viața unui artist</i>	49
<i>Nu-i iei tu gâtul' lui' Rooster</i>	69
<i>Tinerii din Asia</i>	77
<i>Curba învățării</i>	91
<i>Urișul</i>	105
<i>Marele salt înainte</i>	109
<i>Specialitatea zilei</i>	127
<i>Orașul îngerilor</i>	133
<i>Un ochi vânător, ca un diamant</i>	141
<i>Spargatoruldenuci.com</i>	151

deux

<i>Pe ieri!</i>	161
<i>Eu o să vorbește drăguț cândva</i>	173
<i>Iisus se bărbierește</i>	181
<i>Tenia intră în scenă</i>	187
<i>Dublu sau nimic</i>	193
<i>Amintiri din copilăria petrecută pe continentul african</i>	199
<i>Coloana 21, pe verticală</i>	209
<i>Orașul luminii pe întuneric</i>	213
<i>Jur credință geamantanului</i>	219
<i>Fure din Buzunarulu</i>	227
<i>Am văzut-o pe fata aceea murind. Aproape...</i>	235
<i>Istețul</i>	247
<i>Spectacolul de la miezul nopții</i>	257
<i>Mănânc ce poartă el</i>	275

Hai, Carolina

CINE SE UITĂ LA TELEVIZOR ORICÂT DE PUȚIN este familiarizat cu următoarea scenă: un agent bate la ușa unei case sau a unui birou aparent obișnuit. Ușa se deschide și persoana aflată de cealaltă parte este rugată să se legitimizeze, după care agentul îi spune: „Vă rog să veniți cu mine“.

Agenții ăștia sunt întotdeauna remarcabil de calmi. Dacă îi întrebi: „De ce-aș merge oriunde cu dumneavoastră?“, își netezesc manșetele cămășii sau își îndepărtează liniștiți firele de păr de pe mânecile hainei și spun: „Oh, cred că amândoi știm de ce“.

La auzul acestui răspuns, suspectul alege să rezolve situația pe cale amiabilă sau cu scandal, iar scena se termină, după caz, fie cu o încătușare demnă, fie într-o rafală de focuri de armă. Din când în când se mai întâmplă să se greșească identitatea suspectului, dar, de cele mai multe ori, acesta știe exact motivele pentru care este săltat. Pare chiar că se și aștepta să i se întâmple. A trăit tot așteptând asta și acum, într-un final, totul a luat sfârșit. Câteodată, ești lăsat să crezi că persoana ridicată se simte ușurată, însă eu n-am crezut niciodată faza asta. Probabil că se mai întâmplă și așa, dar media zilelor petrecute de suspect pe drumuri, ca fugar, este peste media zilelor petrecute după gratii. Iar când vine vorba de a decide cine urmează s-o ia

pe cocoașă, cred că oricine este de acord cu mine că sunt multe de discutat pe tema abordării cu scandal a situației.

Agenta a venit după mine în timpul unei ore de geografie. A intrat în clasă și a salutat-o din cap pe profesoara mea dintr-a cincea, care stătea încruntată în fața unei hărți cu Europa. Abia mai târziu m-am prins că totul fusese premeditat. Capturarea mea fusese programată să aibă loc exact la ora 14:30, într-o după-amiază de joi. Agentă avea să poarte un blazer în culori căcăunii, o helancă tricotată, roșie, și tocuri foarte joase în caz că suspectul ar fi încercat s-o ia la sănătoasa.

— David, mi-a spus profesoara. Aceasta este domnișoara Samson și dorește să mergi cu dânsa.

Niciunul dintre ceilalți puști nu era chemat, așa că nu înțelegeam de ce trebuia să plec tocmai eu. Am trecut în revistă tâmpeniile pe care le făcusem recent în încercarea de a găsi un delict pentru care merita să fiu săltat. Dădusem foc la un costum de Halloween care, conform etichetei, era ignifug, furasem un clește de friptură de pe o verandă nesupravegheată și modificasem cuvântul *a lovi* dintr-o listă cu reguli postată pe ușa școlii; n-am pretins niciodată c-aș fi un înger.

— Cred că e bine să-ți iei și cărțile cu tine, a mai zis profesoara. Și geaca. Probabil că n-ai să te întorci înainte să se sune.

Deși la vremea respectivă agenta mi s-a părut bătrână, mai mult ca sigur că era proaspăt ieșită de pe băncile facultății. Mergea lângă mine și, la un moment dat, mi-a pus o întrebare aparent nevinovată și fără legătură cu ce se petrecea:

— Deci cu cine ții, cu State sau cu Carolina?

Tipa se referea la rivalitatea dintre echipele sportive ale celor mai mari două universități din zonă. Cei care erau pasionați de chestii de genul ăsta aveau tendința de a-și

exprima devotamentul prin albastrul Tar Heel* sau roșul Wolf Pack** pe care le purtau, două culori care reușeau să nu arate bine pe nimeni. În Carolina de Nord, respectiv în zona în care locuiam, întrebările despre echipa preferată erau lucruri obișnuite, iar răspunsul spunea, chipurile, foarte multe despre persoana care erai sau care sperai să devii. Nici fotbalul, nici baschetul nu mă interesau nici cât negru sub unghie, dar învățasem că era cel mai bine să pretinzi fix contrariul. Dacă unui puști nu-i plăceau puiul la grătar sau chipsurile de cartofi, oamenii considerau că era doar o problemă de gust și ziceau: „Păi, mai sunt și d-ăștia“. Aveai voie să strâmbi din nas la vederea președintelui, a unei Coca-Cola sau chiar a lui Dumnezeu, dar, dacă nu-ți plăcea sportul, erai făcut în fel și chip. Așa că, atunci când a venit vorba despre cele două echipe, mi s-a părut că cel mai bine era s-o întreb eu pe interlocutoarea mea cu care dintre ele ținea ea și să zic: „Serios? Și eu tot cu asta țin!“

Însă când agenta a pornit discuția, m-am lăsat influențat de helanca ei roșie tricotată și-am răspuns că țin cu echipa State.

— Cu State clar. State până la moarte.

Un răspuns pe care aveam să-l regret ani buni după aceea.

— Ai spus State? s-a mirat agenta.

— Da, State. E cea mai tare echipă.

— Înțeleg.

Am intrat împreună pe o ușă aflată lângă biroul directorului, pe care nu scria nimic, și am ajuns într-o cameră

* Poreclă atribuită statului Carolina de Nord și locuitorilor săi. Mai este folosită și cu trimitere la echipele sportive ale Universității din Carolina de Nord și la studenții, absolvenții și fanii acesteia (n.t.).

** Wolf Pack sau NC State Wolfpack este numele echipelor sportive ale Universității din Carolina de Nord (n.t.).

mică, fără ferestre, mobilată doar cu două birouri, așezate față-n față. Era genul de încăpere în care interoghezi pe cineva până crapă și în care pereții au fost spoți doar pentru a acoperi petele de sânge de pe pereți. Tipa a arătat spre un scaun care avea să devină al meu și a continuat șirul întrebărilor.

— Și ce sunt astea mai exact? State și Carolina?

— Sssunt facultăți sssau unversități?

Agenta a deschis un dosar de pe biroul ei și mi-a zis:

— Da, ai dreptate. Răspunsurile tale sunt corecte, dar le pronunți incorect. Spui că sssunt facultăți sssau unversități când, de fapt, ele sunt facultăți sau unversități. În loc să pronunți clar și frumos s, la tine aud un sss prelung. Faci diferența dintre aceste două sunete distincte?

Eu am dat din cap.

— Îmi poți răspunde, te rog, cu cuvinte?

— Îhî.

— „Îhî“ nu este un cuvânt.

— OK.

— OK ce?

— OK, am răspuns eu. Da, fac diferența.

— Faci diferența dintre ce și ce? Dintre cele două sunete?

Era prima mea bătălie din războiul împotriva literei s și, până la apusul soarelui, eram hotărât să capitulez. Conform spuselor agentei Samson, o terapeută acreditată la nivel național*, s-ul meu era prelung, cu alte cuvinte eram sâsâit. Ceea ce nu era o veste tocmai nouă pentru mine.

— Scopul nostru este să lucrăm împreună până vei reuși să pronunți corect, a spus agenta Samson, după care

* În original, state *certified speech therapist*. Autorul insistă pe cuvintele care conțin litera s, dar, din cauza diferențelor de ortografie și, mai ales, de traducere, vom adapta textul (n.t.).

s-a dat în spectacol cu modul fără cusur în care pronunța cuvintele care conțineau litera s, lucru care pe mine mă zgâria pe creier.

— Eu încerc să te ajut, dar cu cât vei continua cu aceste faze, cu atât va dura mai mult, să știi.

Tipa vorbea cu un accent pronunțat din zona de vest a statului Carolina de Nord, pe care eu îl imitam ca să-i subminez autoritatea. În definitiv, aveam în față o persoană pentru care cuvântul *pix* conținea două silabe. Sunt convins că cei de-o teapă cu ea se adăpau din carafe de lut și zbierau după tătucu atunci când bucatele erau gata*, așa că cine era ea să-mi dea mie sfaturi? În anii care au urmat, i-am găsit câte un cusur fiecărui logoped angajat să mă ajute cu ceea ce domnișoara Samson numea „limba mea leneșă“.

— Asta este problema cu limba ta. Este leneșă.

La vremea respectivă, surorile mele, Amy și Gretchen, făceau terapie pentru că aveau ochii leneși, în vreme ce sor-mea cea mare, Lisa, se născuse cu un picior leneș, care refuza să crească în același ritm cu celălalt. În primii doi ani de viață purtase o orteză și, când se fâțâia de colo-colo, lăsa câte o urmă pe podeaua din lemn de pin. Pe mine mă fascina ideea că o parte din corpul cuiva poate fi catalogată drept leneșă – nu nechibzuită, nici ostilă, ci doar lipsită de dorința de a se dezvolta normal, pentru buna funcționare a întregului corp. Chiar și tata îi reproșa deseori mamei că avea mintea leneșă, în timp ce mama îl cicălea zicându-i că și el avea un deget arătător leneș, incapabil să formeze naibii numărul de acasă atunci când știa că avea să întârzie.

* În original, *hollered for Paw when the vittles were ready*. Expresie arhaică pe care autorul o folosește pentru a sugera că rudele agentei (*her people*) erau niște persoane primitive. *Paw* este o variantă veche a cuvântului „tată”, iar *vittle* este termenul colocvial pentru „mâncare”, „alimente” (n.t.).

Ședințele mele de terapie fuseseră programate în fiecare joi, la ora 14:30, și, cu excepția mamei, nu discutam cu nimeni despre ele. Cuvântul „terapie“ mă făcea să par un ratat. Bolnavii mintal făceau terapie, nu oamenii sănătoși. Nu mi se părea că aceste ședințe ar fi fost ceva cu care să mă dau mare, dar, așa cum zicea profesoara mea, „mai erau și d-ăștia“. Scopul meu era să le țin secrete, dar al profesoarei era să informeze întreaga clasă despre ele. Dacă mă ridicam din bancă la 14:25, ea îmi spunea:

— Stai jos, David. Ședința de logopedie începe abia peste cinci minute.

Dacă se făcea și 27 și eu încă eram în bancă, zicea:

— David, nu uita de ședința de logopedie de la 14:30.

În zilele în care chiuleam, încercam să-mi imaginez ce le spunea colegilor: „David nu este prezent astăzi, dar, dacă ar fi fost, ar fi avut ședință de logopedie la 14:30“.

Întâlnirile cu logopeda variau de la o săptămână la alta. Uneori, îmi petreceam jumătatea de oră cât dura ședința repetând ca un papagal ce spunea domnișoara Samson. Alteori, ne uitam pe planșe cu diverse poziții ale limbii sau citeam texte puerile despre șase sași în șase saci*. În zilele cele mai nasoale, agenta mă chinuia cu un casetofon la care mă punea să ascult cât de puțin evoluasem.

— Logopeda mea se numește domnișoara Chrissy Samson, zicea ea, după care îmi pasa microfonul și se lăsa pe spate cu mâinile încrucișate. Hai, spune și tu același lucru. Vreau să te auzi.

Tipa era îndrăgostită de sonoritatea numelui ei și considera un atac la persoană incapacitatea mea de a-l rosti corect. Dacă aveam de gând să-mi petrec tot restul vieții numindu-mă David Sssedariss, fie, îmi zicea, dar ea avea

* În original, *seals or settlers named Sassy or Samuel*. În traducere liberă, „foci sau coloniști pe nume Sassy sau Samuel“ (n.t.).

să se numească pe vecie domnișoara Chrissy Samson și basta. Cred că, dacă numele ei nu ar fi avut niciun s, ar fi lăsat baltă cariera de logoped și s-ar fi dedicat extracției molarilor sănătoși sau clitoridectomiei elevelor din Africa. Era genul acesta de personalitate.

— Ei, haide, îmi spunea mama. Sunt sigură că nu este *chiar așa* de dură. Mai las-o și tu în pace. Fata încearcă doar să-și facă treaba.

Într-o zi, am ajuns cu cinci minute mai devreme și am intrat în cabinet, unde am văzut-o pe agenta Samson făcându-și treaba cu Garth Barclay, un băiat pișpirel pe care îl cunoscusem când eram într-a patra.

— Așteaptă afară, pe hol, până când îți vine rândul, mi-a spus tipa.

O săptămână mai târziu, am fost întrerupți de piticul de Steve Bixler care-a băgat capul în cabinet și i-a spus agentei că părinții voiau să-l ducă într-un weekend prelungit, asta însemnând că nu avea să fie prezent la obișnuita ședință de vineri.

— Îmi pare sssincer rău pentru asta, i-a spus puștiul.

Am început să stau cu ochii pe ușa cabinetului de logopedie și să țin socoteala pacienților care intrau și ieșeau. Dacă urma să văd măcar un băiat normal ieșind de acolo, aveam să o cred pe mama și să consider că sâsâiala de care sufeream era un lucru care i se putea întâmpla oricui. Din păcate, n-am văzut niciun băiat normal. Chuck Coggins, Sam Shelton, Louis Delucca: exista, în mod evident, o legătură între s-ul prelung și lipsa totală de interes în problema State *versus* Carolina.

Niciunul dintre pacienți nu era fată. Toți erau băieți și, asemenea mie, aveau albume cu tăieturi din ziare despre filme și își făceau singuri țoalele. „Nu cred că vrei să faci asta“, îmi spuneau băieții din familie. „Asta este o treabă muierească.“ Coptul brișelor și al prăjiturelelor pentru

paznicii școlii, vizionarea serialului *Guiding Light* împreună cu mama, colecționarea petalelor de trandafir pentru un potpuriu parfumat: orice chestie care, din punctul nostru de vedere, merita atenție se dovedea a fi o treabă muierească. Astfel că, pentru a ne simți și noi bine, învățaserăm să fim duplicitari. Grămezile noastre de exemplare din *Cosmopolitan* au fost pitite sub câteva numere necitite din *Sports Illustrated*, iar proiectele noastre vestimentare au fost ascunse pe sub treningurile pe care nu le ceream niciodată, dar pe care le primeam întotdeauna. Când eram întrebați ce voiam să ne facem când aveam să fim mari, mințeam și făceam o listă cu persoanele cu care ne-ar fi plăcut să ne culcăm după ce mai creșteam: „Polițist, pompier sau unul dintre tipii care lucrează cu firele de înaltă tensiune“. Ne dădeam loviți și mamele noastre le trimiteau profesorilor bilete prin care explicau motivul absenței noastre de la turneul intern de softball. Brian avea un virus la stomac, iar Ted contractase virusul acela de 24 de ore care se răspândise pretutindeni.

— Într-o zi, am să pun o plăcuță pe ușă, zicea mereu agenta Simpson.

Probabil că se referea la o plăcuță cu CABINET DE LOGOPEDIE, deși cea mai apropiată denumire ar fi fost VIITORII HOMOSEXUALI AI AMERICII. Deși cu toții ne dădeam de ceasul morții pentru a ne găsi rolul în toată povestea asta, limba ne lăsa baltă mai mereu. La începutul fiecărui an școlar ne felicitam reciproc pentru performanța de a fi reușit să ne dăm drept normali, asta în timp ce agenta Samson făcea liste de nume, iar profesorii noștri ridicau mâna spunând: „Am și eu unul la clasă“ sau „Într-a patra, la cursul meu de matematică, mai sunt doi“. Oare aveau un radar prin care ar fi putut să-i depisteze și pe viitorii bețivi și depresivi? Sperau ca prin eliminarea

sâsâitului să ne aducă pe drumul cel bun sau încercau să ne pregătească pentru o carieră în teatru ori muzică?

Domnișoara Samson mi-a explicat că, atunci când vreau să rostesc litera *s*, trebuie să-mi poziționez vârful limbii în spatele dinților de sus, exact pe gingie. Efectul ar fi trebuit să fie un sunet asemănător cu o jantă din care răsufla aerul. În cazul meu însă, era ridicol, suna ciudat și era mult mai greu decât sâsâitul inițial. N-am reușit să văd asta ca pe o soluție pentru problema mea, astfel că am continuat să vorbesc cum puteam, asta cel puțin acasă, unde limba mea leneșă era liberă să se poziționeze cum putea pe dinții mei la fel de leneși. La școală însă, unde orice profesor putea fi un posibil spion, încercam să evit litera *s* cât de des puteam. „Sigur“ a devenit „corect“ sau mult mai soldățescul „afirmativ“. „Te rog frumos“ s-a transformat în „fi amabil“, iar întrebările aveau un ton mai degrabă declarativ decât interogativ. După câteva săptămâni catalogate de mama drept „o bătaie de cap nescârșită“, dar pe care eu le-am considerat „o insistență necesară“, mama mi-a cumpărat un dicționar de buzunar de sinonime, care îmi dădea alternative fără *s* la aproape orice cuvânt. Îl consultam atât acasă, în camera mea, cât și la academia de studii de zi, pe care unii o numeau școală. Agentă Samson n-a fost încântată când am început să o numesc antrenor de pronunție, dar majoritatea profesorilor au fost în extaz: „Ce vocabular elevat!“ îmi ziceau. „Dumnezeule, ce cuvinte mari!“

Pluralele* reprezentau o problemă destul de mare, dar lucram la asta cât de mult puteam; „scaune“, de exemplu,

* În limba engleză, substantivele regulate formează pluralul prin simpla adăugare a literei *s* la forma de singular. Din cauza diferențelor dintre limba engleză și limba română, în acest paragraf – în care autorul folosește cuvântul *rivers*, „râuri“ –, dar și în restul capitolelor traducerea a fost adaptată (n.t.).

a devenit „unul sau mai multe taburete“ ori „câteva taburete“. Și genitivele îmi dădeau bătăi de cap la fel de mari, astfel că mi se părea mai simplu să tac în loc să mă apuc să strig că mânușa stângă și mânușa dreaptă care îi aparțin lui Janet* au căzut. După toate complimentele pe care le primisem pentru vocabularul meu îmbunătățit, mi s-a părut mai prudent să mă fac că plouă și să tac. Nu voiam să aibă careva impresia că devenisem cățelușul unei profesoare.

La începutul ședințelor de logopedie, mi-a fost teamă că agenta Samson îi va ajuta pe toți ceilalți, mai puțin pe mine, și că restul băieților vor reuși să-și modifice poziția limbii și, astfel, își vor schimba viața și mă vor lăsa singur cuc. Spre norocul meu, temerile nu mi s-au adevărit. În ciuda celor mai mari eforturi ale tipei, niciunul dintre noi nu părea să facă vreun progres. Singura diferență era că deveniserăm cu toții mai tăcuți. Mulțumită casetofonului domnișoarei Samson, și eu, și ceilalți băieți știam exact cum sunau cuvintele pe care le rostesc. Eram sâsâit, nimic de zis, dar mai supărătoare decât sâsâitul era însăși vocea mea care avea un ton afectat și era pițigăiată de parcă aș fi fost fată. Când mă auzeam la cantină comandându-mi prânzul, simțeam că mi se întoarce stomacul pe dos, așa încât ce pretenții puteam să am de la ceilalți să mă asculte? În timp ce restul elevilor aveau să devină avocați sau actori de cinema, singura mea opțiune era să fac jurământul tăcerii și să mă călugăresc. Foștii mei colegi aveau să sune la abajie să vadă ce mai fac, iar preotul care răspundea avea să le spună: „Nu puteți vorbi cu el! Cum de ce? Fratele David nu a mai vorbit cu nimeni de 35 de ani!“

* În original, *the left-hand and the right-hand glove of Janet*, formulă incorectă din punct de vedere gramatical, dar pe care autorul o folosește tocmai pentru a evita litera s, utilizată în unele forme de genitiv. Corect ar fi fost *Janet's left-hand and right-hand glove* (n.t.).

— Ei, hai, relaxează-te, îmi zicea mama. Vocea o să ți se schimbe la un moment dat.

— Și dacă n-o să mi se schimbe?

— Nu fi așa morbid, îmi răspundea ea cutremurându-se.

Domnișoara Samson s-a dovedit a face un fel de circuit logopedic prin școlile din zonă. A stat la școala noastră patru luni, după care s-a mutat la alta. Ultima noastră ședință a avut loc cu o zi înainte de vacanța de Crăciun. Toate clasele și holurile erau decorate, mai puțin cabinetul ei, care rămăsese la fel de gol ca-ntotdeauna. Mă așteptam la o jumătate de oră de „șase sași în șase saci“ și eram fericit la gândul că aveam s-o găesc împachetându-și casetofonul.

— M-am gândit să ne relaxăm în după-amiaza asta, tu și cu mine, și să dăm o mică petrecere. Cum ți se pare asta? m-a întrebat întinzându-se spre sertarul biroului și scoțând de acolo o cutie de prăjiturile.

— Hai, servește una. Le-am făcut singură, băiete, și-am făcut o mizerie de nedescris! Ție îți place să faci prăjiturile?

Am mințit-o și i-am zis că nu, nu-mi plăcea să fac prăjiturile.

— Să știi că este o mare bătaie de cap, a continuat ea, mai ales dacă nu ai mixer.

Era anormal ca agenta Samson să vorbească atât de neprotocolar și mi se părea ciudat să stăm în cămăruța aceea prefăcându-ne că purtăm o conversație firească.

— Ia zi, care sunt planurile tale pentru aceste sărbători?

— Păi, de obicei, rămân cu ai mei, deschid un cadou.

— Numai unul? m-a întrebat.

— Poate opt, zece.

— Niciodată șase sau șapte?

— Rar, am spus eu.

Narator

21

Eu o să vorbește draguț cândva

— Dar în ajunul Anului Nou, pe 31 decembrie*, ce faci?

— În ultima zi a anului facem bradul în camera de zi, după care mâncăm fructe de mare.

— Te pricepi de minune să eviți s-urile astea, mi-a spus agenta. Trebuie să recunosc că ești mai bun decât restul.

Am crezut că o să tot încerce să mă atragă în capcană, dar, în loc de asta, domnișoara Samson a vorbit despre planurile ei de sărbători.

— O să fie mai complicat anul acesta, pentru că logodnicul meu va fi în Vietnam. Anul trecut am fost la Roanoke să-i vizităm pe ai lui, dar anul acesta voi petrece Crăciunul cu bunica mea, în Asherville. O să vină și părinții mei și o să încercăm să ne simțim bine. O să mănânc niște curcan și o să merg la biserică și, în a doua zi de Crăciun, o să mă duc cu un amic la Jacksonville unde echipele Florida și Tennessee or să joace pe stadionul Gator Bowl.

Nu-mi puteam imagina ceva mai nasol decât să mergi în Florida doar pentru a urmări un meci de fotbal, dar m-am prefăcut impresionat:

— Oau, ăsta, da, eveniment!

— Anul trecut am fost la Memphis, pe stadionul Liberty Bowl, unde NC State i-au bătut pe cei de la Georgia cu 14-7, a continuat ea. Și la anul, indiferent de ce echipe vor juca, vreau să stau în primul rând pe Tangerine Bowl. Ai fost vreodată în Orlando? Este un loc foarte tare. Dacă viitorul meu soț nu-și va găsi un job în domeniul său, ne gândim să ne mutăm acolo peste vreun an sau doi. Îți dai seama, eu, în Florida. Sunt convinsă c-ai fi foarte încântat de asta!

N-am prea știut ce să răspund. Oare cine era fanatica asta, înnebunită după meciurile dintre echipele universităților, fără mixer și cu un logodnic în Vietnam și de ce i-a luat așa de mult până și-a arătat adevărata față?

* În original, *December thirty-first, New Year's Eve*, o nouă succesiune de s-uri (n.t.).

Eu o percepeam ca pe o agentă cu sânge-rece și ea nu era, de fapt, decât o profesoară de logopedie, lipsită de experiență și cam mocăită. Domnișoara Samson nu era un om rău, dar îi trecuse vremea. Ar fi trebuit să se arate prietenoasă la începutul anului, nu să aștepte până acum, când nu mai puteam face altceva pentru ea în afară de a-mi părea rău.

— Am încercat din rășputeri să lucrez cu tine și cu ceilalți, dar, uneori, cele mai bune intenții nu sunt de ajuns, a continuat ea luând o altă prăjiturică din cutie și începând s-o învârtă în mână. Am vrut să demonstrez de ce sunt în stare și să fac o schimbare în viețile oamenilor, dar este foarte greu să-ți faci treaba când întâmpini atâta rezistență. Pacienții mei nu mă plac și cred că trebuie să mă obișnuiesc cu asta. Ce mai pot să spun? Sunt un logoped ratat.

Și-a dus mâinile către față, moment în care m-am temut că o să înceapă să plângă.

— Hei, ssstai așa. Îmi pare sssincer rău.

— Ha-ha, a făcut tipa la mine. Te-am prins, a zis râzând.

Mi s-a părut că a râs mai mult decât era cazul și, în timp ce semna formularul prin care mă recomanda logopedului care avea să mă preia de anul următor, a ținut-o tot așa.

— Sssincer rău, auzi la el. Mai ai mult de muncă, amice.

I-am povestit scena mamei, care s-a distrat de minune pe seama mea.

— Trebuie să recunoști că ești superscrântit*, mi-a zis.

Am fost de acord cu ea, dar, pentru că niciuna dintre ședințele de logopedie pe care le-am tot făcut n-a avut niciun efect asupra mea, încă prefer să folosesc cuvântul *diliu***.

* Traducere adaptată. În original, *sucker* (n.t.).

** În original, *chump* (n.t.).

Visuri mărețe, abilități mărunte

TATA ESTE ÎNNEBUNIT DUPĂ JAZZ și are o colecție impresionantă de discuri și casete cu care obișnuia să se delecteze după ce se întorcea acasă de la serviciu. Chiar dacă intra în casă prost dispus, era de ajuns să asculte muzica lui Dexter Gordon și să-și toarne un pahar de martini cu vodcă pentru ca stresul să dispară și totul să devină „minunat, iubit, pur și simplu minunat“. În secunda în care acul pick-upului atingea discul, tata își slăbea nodul cravatei și se transforma într-o persoană total opusă inginerului conservator, cu buzunarul plin de pixuri IBM pe care era inscripționat mesajul GÂNDEȘTE.

— Frățioare, omul ăsta dă pe-afară de atât talent! L-am văzut odată concertând la Blue Note și vreau să-ți spun că pur și simplu m-a dat pe spate! Un talent ca ăsta se naște o singură dată în viață. Tipul era exact ca o cometă, iar eu mă aflu în primul rând. Îți dai seama ce-a însemnat asta?

— Strașnic, îi răspundeam eu. Pun pariu c-a fost marfă.

Să te prefaci că ești de acord cu el era însă o tactică greșită – nu făcea decât să-l scoată din sărite.

— Habar n-ai tu, îmi răspundea. „Marfă“ pe dracu’. Nu știi ce vorbești. Dacă ai fi luat o bardă și i-ai fi tăiat buzele tipului și i le-ai fi tocat mărunțel, tot ar fi cântat mai bine decât oricare dintre cei prezenți acolo. Atât de bun era.

Eu am dat din cap și mi-am imaginat două buze lucioase, care zăceau abandonate pe podeaua dressingului unui club de noapte. Schema era să mă fac nevăzut și să mă furișez în bucătărie înainte ca el să apuce să-mi strige:

— Să nu te prind că fugi. Treci înapoi! Vreau să stai puțin cu mine și să-i asculți următoarea piesă. Da' să *ascuți* pe bune.

Și eu, și surorile mele crescuserăm în casă cu acest gen de muzică, astfel că ne plăcea să credem că aveam o înclinație aparte pentru jazz. Îl preferam muzicii pe care o ascultau prietenii noștri, dar, cu toate acestea, nimic din ce făceam sau spuneam nu-l putea convinge pe tata de devotamentul nostru. Iar noi nu înțelegeam cum altfel am fi putut dovedi că, da, ascultam *pe bune*, în afară de a reproduce la instrument o piesă anume. Probabil că tata se aștepta să ne schimbăm culoarea pielii la finalul fiecărei piese.

Grație urechii sale muzicale și a simțului aproape maniacal al disciplinei, întotdeauna am fost de părere că tata ar fi fost un muzician excelent. Probabil că ar fi studiat saxofonul dacă nu s-ar fi născut într-o familie de imigranți pentru care inclusiv mănușile de bucătărie erau o extravaganță. Părinții lui nu ascultau decât muzică grecească, un oximoron din punctul de vedere al tuturor celorlalți. Chiar și o mătă vagaboandă căreia i-ai fi prins coada în portiera camionului cu lapte ar fi reușit să miorlăie un single care, în Sparta sau în Salonic, ar fi ajuns cu ușurință în topuri. Jazzul era singura formă de rebeliune a tatei. Pentru că în casa lui era interzis să asculte genul acela de muzică, tata percepea jazzul ca pe o mare descoperire personală. În tinerețe, obișnuia să-și ascundă discurile de jazz sub canapea și să fugă la New York, unde bântuia prin cluburi și se înhăita cu negri. A fost o viață bună, dar nu a durat prea mult pentru că, la nici 40 de ani,

tata a fost transferat, de compania la care lucra, la Raleigh, Carolina de Nord, unde a trebuit să plecăm cu toții.

— Aveți pretenția să mă trimiteți *unde*? i-a întreat tata.

Dacă judecai prin prisma iernilor din Raleigh, îi înțelegeai nemulțumirea, atâta doar că era oricând dispus să schimbe climatul temperat de acasă cu un post decent de radio. Fiind nevoit să se limiteze la colecția de discuri și de casete audio, tata a început să viseze cum familia noastră avea să umple acest gol formând, într-o zi, o trupă de jazz.

Planul său a început să prindă formă în seara în care ne-a dus pe mine și pe surorile mele, Lisa și Gretchen, la universitatea de stat din oraș, unde concerta Dave Brubeck care, la momentul respectiv, era în turneu cu fiii săi. Când cvartetul a urcat pe scenă, publicul s-a dezlănțuit, iar eu m-am lăsat pe spate, am închis ochii și mi-am imaginat că aplauzele erau pentru mine. Pentru a primi genul acesta de atenție ai nevoie de un număr care să dea spectatorii pe spate. Lucram în secret la asta și-n plus începusem să mă gândesc serios la posibilitatea de a-mi susține numărul live, în fața publicului. Faza era să mă îmbrac cu un tricou, să-mi pun o cravată și să cânt diverse melodii din reclame cu vocea lui Billie Holiday, unul dintre artiștii preferați ai tatei. Urma să deschid concertul din Raleigh cu piesa folosită pentru promovarea celui mai vechi centru comercial din oraș. Aveam să fac un gest scurt din cap către acompaniatorul meu și să încep să cânt „The Excitement of Cameron Village Will Carry You Away“. Frumusețea interpretării mele consta în faptul că imortaliza atât momentele de bucurie, cât și de tristețe trăite în timpul unei vizite în orașul Ellisburg sau la magazinul J.C. Penney. După aceea, publicul avea să ceară două bisuri, iar eu aveam să cânt „Winston Tastes Good Like a

Narator

27

Eu o să vorbește draguț cândva

Cigarette Should“ și antrenanta piesă din noua reclamă la Coca-Cola, „I'd Like to Teach the World to Sing“.

Eram cufundat în fantezia mea și-l ignoram pe Dave Brubeck, dar mă mai trezeam când tata îmi trăgea câte un cot în coaste și mă întreba:

— *Asculți* piesa? Tipii aștia sunt dați naibii!

Ceilalți spectatori stăteau cumiți, ca și când s-ar fi aflat într-o biserică, în timp ce tata pocnea din degete și dădea din cap. Când ceilalți au început să arate spre noi, l-am implorat să se oprească și să se poarte normal, dar el și-a făcut mâinile căuș la gură și a început să strige cvar-tetului să cânte „Blue Rondo à la Turk!“.

În mașină, pe drumul de întoarcere spre casă, a tot lovit în volan ca și când ar fi cântat la tobe și ne-a întrebat:

— Ați *auzit* cum a cântat? Tipul e din ce în ce mai bun! L-ați văzut cum stătea pe scenă, cu copiii alături de el, cântând de mama focului? Iisuse Hristoase, ce n-aș fi dat pentru o familie ca asta. Ar trebui să vă gândiți serios să formați o trupă.

La auzul acestor vorbe, sor-mea Lisa s-a înecat cu o gură de suc acidulat, de grepfrut.

— Nu, pe bune, a insistat tata. N-aveți nevoie decât de câteva ore de muzică și de niște instrumente și, pe Dumnezeuul meu, o să spargeți clasamentele.

Eu și surorile mele am sperat că nu era decât una dintre ideile lui de cinci minute, dar când am ajuns acasă ochii încă îi sclipeau.

— Exact așa trebuie să faceți, ne-a mai zis. Nu știu cum de nu m-am gândit la asta mai devreme.

În după-amiaza următoare, tata ne-a cumpărat o pianină. Deși era un model second-hand, reușea să arate bine pe podeaua acoperită cu linoleum. Am apăsat pe rând clapele, dar, după ce elementul-surpriză a dispărut, am pus pe ea pernele de pe canapea și am transformat-o într-un

fort. Am ignorat-o la propriu până când tata a înscris-o pe Gretchen la un curs de pian. Sor-mea nu s-a arătat niciodată interesată de așa ceva, dar a fost înscrisă de tata pentru că, la doar zece ani, avea ceea ce el considera cele mai artistice degete. După Gretchen a urmat Lisa, care a fost înscrisă la un curs de flaut. Cât despre mine, întorcându-mă într-o seară de la o întrunire a cercetașilor, mi-am găsit instrumentul sprijinit de acvariul din dormitor.

— Ține-te bine, mi-a zis tata. Asta este chitara pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna.

Eram convins că mă confunda cu altcineva. Cerusem de nenumărate ori un aspirator nou, dar niciodată nu pomenisem nimic de vreo chitară. Nimic nu mă impresiona la acest instrument, nici măcar latura estetică. Camera mea era decorată cu teme nautice, așa că niciun instrument nu avea cum să se potrivească. O ancoră, da. O chitară, în niciun caz. Tata avea pretenția să mă năpustesc asupra ei, dar eu, în schimb, am îngrămădit-o în șifonier, unde a zăcut până când am fost înscris la niște lecții particulare, care se țineau în magazinul de muzică de la parterul unui mall deschis recent în North Hills. M-am opus din răspuțeri și m-am dat lovit chiar și-n ziua în care m-a condus la prima lecție:

— Dar sunt bolnav! am țipat eu în timp ce tata scotea mașina din parcare. Am contractat un virus și-n plus nu vreau să cânt la niciun instrument muzical. Chiar n-ai habar de *nimic*?

Când mi-a picat fisa că n-avea să se întoarcă după mine, am smuls chitara și-am intrat în magazinul de muzică, unde am fost condus de manager la un pitic pe nume Mister Mancini. La vremea respectivă, aveam doar doisprezece ani și eram sub înălțimea normală pentru acea vârstă, așa că mi s-a părut înspăimântător să fiu nevoit să stau închis într-o cameră fără ferestre, alături de un nene

care abia dacă-mi ajungea la piept. Mi se părea ridicol să fiu mai înalt decât profesorul meu, dar am tăcut din gură și mi-am zis în gând: „Tata m-a trimis aici. A fost numai ideea lui“.

Un costumier cusurgiu, condamnat să trăiască într-un oraș mic și meschin, Mister Mancini purta haine de la raionul Tânărul Moșier al magazinului Hudson Belk. În unele seri prefera cămășile cu nasturi și cravatele care se prindeau cu capsă. În altele, ajungeam la lecție și-l găseam împopoțonat cu pantaloni marinărești evazați și un pulover pe gâtul de care îi atârna un șirag de mărgele hipiote. Avea mâini vânjoase, acoperite cu păr negru și aspru, și, la polul opus, o voce ciudată, pițigăiată, de parcă cineva l-ar fi înregistrat și-acum reda înregistrarea pe repede-înainte.

Nu suferea de nanism, ci era doar foarte mic de statură. Stupoarea mea era evidentă și deranjantă, nu că n-ar mai fi existat și alte milioane de persoane care reacționaseră la fel. Nu a dat mâna cu mine, ci doar și-a aprins o țigară și s-a întins după scoica pe care o folosea pe post de scrumieră. Asemenea tatălui meu, și Mister Macini avea impresia că oricine putea învăța să cânte la chitară. El se apucase de acest instrument în singura vară petrecută în ceea ce el numea „Hotlanta G.A.“, care, după știința mea, era porecla îndrăzneată dată orașului Atlanta din statul Georgia.

— *Ăsta*, da, loc stilat dacă ai chef să mergi undeva, mi-a zis și, smulgându-mi din mână chitara, a-nceput s-o întoarcă pe toate părțile, cu capul aproape de corzi.

— Da, frate! Ascultă, copile, cum cântă ca nebunele frumusețile astea din Peachtree, 24 de ore pe zi.

La un moment dat a adus în discuție o tipă pe nume Beth și-a zis:

— Au aruncat mulajul și-au închis fabrica după ce au făcut modelul ăsta, înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap că nu, nu înțelegeam, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Nu era cine știe ce bucătăreasă, dar, serios, nu de asta ne-a lăsat Dumnezeu semipreparatele?

A râs singur la glumiță și-a tot repetat faza cu mâncarea semipreparată de parcă urma s-o folosească mai târziu, într-un show de comedie.

— Da, Dumnezeu ne-a dat semipreparatele, asta e bine.

Mi-a spus că dăduse chitarei numele lui Beth.

— Și-acum nu-mi mai pot lua mâinile de pe ea, a adăugat. Pe bune, chiar ajută dacă-i dai chitarei numele unei persoane. Tu cum vrei să-ți numești chitara?

— Mă gândesc să-i spun Oliver, i-am răspuns eu.

Acesta fusese numele hamsterului meu și eram obișnuit să-l tot rostesc.

Dar poate că nu fusese cea mai bună idee.

— Oliver?! s-a strâmbat Mister Mancini punând chitara mea pe podea. *Oliver?* Ce mama dracului de nume mai e și ăsta? Dacă vrei să te dedici chitarei, trebuie să-i dai numele unei fete, nu al unui băiat.

— Bine, fie, i-am răspuns eu. Joan. O să-i spun... Joan.

— Bun, ia zi-mi tu mie despre Joan asta. Este o tipă specială?

Joan era numele uneia dintre verișoarele mele, dar nu mi s-a părut o idee bună să-i fac această confesiune lui Mister Mancini.

— Oh, da, i-am răspuns eu. Joan este foarte... tare. Este înaltă și...

În momentul în care mi-a ieșit pe gură cuvântul *înaltă*, m-am simțit prost și am încercat să rectific:

— Este mică de statură și are ochi căprui și tot ce-i trebuie.

— Este țățoasă?

Narator

31

Eu o să vorbește draguț cândva

Nu mă uitasem niciodată la sânii verișoarei mele și, ulterior, mi-am dat seama că, de fapt, nu mă uitasem la sânii niciunei alte fete, cu excepția menajerei care avea un piept atât de mare că te înspăimânta.

— Țâtoasă? A, da, i-am răspuns eu. E cam țâtoasă.

Începusem să mă tem că avea să-mi ceară o descriere mai detaliată a lui Joan, dar m-am liniștit când l-am văzut ducându-se în partea opusă a camerei și scoțând-o pe Beth a lui din cutie. După aceea mi-a spus că o persoană care studiază chitara are nevoie de multă disciplină. Și talentul era bine-venit, dar învățase de-a lungul timpului că acesta era un lucru extrem de rar.

— Eu am talent, a-nceput Mister Mancini, dar, repet, e ceva cu care m-am născut. Este un dar de la Dumnezeu și aceia dintre noi care îl au sunt oameni foarte speciali.

Tipul părea să se fi prins că nu era nimic de capul meu și că eram doar un alt exemplu de puști al cărui tată visa cai verzi pe pereți.

— *Simți* chitara? Ai idee de ce poate păpușica asta?

N-a așteptat să-i răspund, că s-a și cățărât în scaun și a început să cânte „Light My Fire“, dar nu înainte de a adăuga:

— Asta este pentru Joan.

„Știi că-ți voi ascunde adevărul“, a-nceput el să cânte. „Știi că voi fi un mincinos.“

Varianta originală era interpretată de José Feliciano, un nevăzător a cărui voce tânguitoare se potrivea cu versurile mult mai bine decât cea a lui Jim Morrison, care cânta această piesă pe un ton pe care eu îl consideram autoritar și îngâmfat. Erau, așadar, José Feliciano, Jim Morrison și Mister Mancini – care interpreta minunat la chitară, dar care cânta „Light My Fire“ precum un cercetaș Webelo*

* Acronim pentru *WE'LL BE LOyal Scouts*, în traducere, „Vom fi cercetași credincioși“, tip de cercetași care făceau tot felul de activități pentru a primi insigne (n.t.).

care cere un chibrit. După ce și-a terminat primul număr, a dat din cap în semn de mulțumire pentru aplauzele mele și a trecut mai departe, la o versiune unică și tulburătoare a pieselor „The Girl from Ipanema“ și „Little Green Apple“. În timpul asta, eu stăteam țintuit în scaun, cu un zâmbet fals și atât de larg că deja nu-mi mai simțeam jumătatea de jos a feței.

Până a terminat și m-a chemat mai aproape pentru a-mi arăta câteva acorduri simple, cred că îmi crescuseră unghiile de vreo șapte centimetri. Înainte să plec mi-a dat vreo șase pagini mov cu informații, toate trase la xerox, chiar dacă amândoi știam că erau inutile.

Când am ajuns acasă, mama îmi încălzea cina în cup-tor. Din living se-auzeau niște sunete fără noimă, care veneau de la flautul Lisei. Era ceva de genul vântului care șuieră într-o cutie de Pepsi. În pivniță, fie exersa Gretchen, fie o pisică încerca să prindă o molie pe clapele pianului. Reacția mamei a fost să dea mai tare volumul televizorului din bucătărie, în timp ce tata mi-a dat farfuria la o parte, mi-a pus-o pe Joan în poală și a-nceput să mă învețe să cânt.

— Ascultă și tu, a zis el umflându-se în pene. O casă plină de muzică! Frate, este minunat.

Cu siguranță, n-aveai cum să-l acuzi pe tata că nu ne susținea. Deși entuziasmul lui era frate cu obsesia, nu reușea să ne inspire pe niciunul dintre noi. În timpul ore-lor de studiu, eu și surorile mele mâncam chipsuri de car-tofi, ne uitam cu silă la instrumente și speculam pe seama vieților profesorilor noștri de muzică. Toți erau ciudați într-un fel sau altul, dar eu cu piticul meu am câștigat detașat competiția proful-meu-este-mai-bizar-decât-al-tău. Mă gândeam mereu unde locuia Mister Mancini și pe cine ar fi sunat în cazul unei urgențe. Oare se urca pe scaun ca să se poată bărbieri sau își adaptase spațiul

conform nevoilor sale speciale? Mă uitam la coșul de rufe murdare sau la răcitorul de bere și mă gândeam că, dacă s-ar ajunge vreodată la așa ceva, Mister Mancini s-ar putea ascunde aproape oriunde.

Deși era în mintea mea cam tot timpul, mă foloseam de orice scuză ca să mă sustrag de la orele de chitară.

— Am făcut exact ce mi-ați spus, îi ziceam eu la începutul fiecărei lecții, dar pur și simplu nu mă prind care e treaba. Poate că am degetele prea piti..., vreau să zic prea mic..., adică poate nu stau bine la capitolul coordonare.

Atunci profesorul mi-o punea pe Joan în poală, și-o lua și el pe Beth, și-mi spunea să fac ce făcea el.

— Trebuie să ai impresia că atingi o femeie adevărată, îmi spunea el. Ia-o de gât și fă-o să cânte.

Mister Mancini avea un talent deosebit în a mă face să mă simt extrem de inconfortabil. Mă obliga să mă gândesc la lucruri la care aș fi preferat să nu mă gândesc, ca de exemplu, la sexul chitarei mele. Presupunând că aș fi vrut să pun mâna pe o femeie, asta mă făcea automat talentat la instrument? Profesorul lui Gretchen, de exemplu, nu i-a cerut niciodată să se gândească la pianul ei ca la un băiat. Și nici profesorul de flaut al Lisei, deși, în acest caz, analogia era evidentă pentru toată lumea. În cazul în care ar fi existat chiar și cea mai mică șansă ca dorința sexuală să fie răspunsul la problemele noastre cu instrumentul, am considerat că era mai bine să stau departe de flautul Lisei, ca să nu fiu considerat un copil-minune. Soluția era să mă fac cântăreț și să las cântatul la instrument în seama altora. Stilist de cântece – asta voiam să mă fac.

Într-o zi, eram cu mama la mall și l-am văzut pe Mister Mancini comandându-și un hamburger la Scotty's Chuck Wagon, un fast-food aflat la câteva străzi depărtare de magazinul de muzică. Câteodată, mai povestea că lua masa cu o vânzătoare de la Jolly's Jewelers, „o bucațică

bună“, dar în ziua respectivă era singur. Ca să poată comanda, Mister Mancini stătea în vârful picioarelor, dar nici măcar așa capul nu-i ajungea până la teighea. Adulții care treceau pe lângă el se uitau politicos în altă parte, dar copiii lor erau mult mai vocali. Un bebeluș a venit câtinel pe picioarele lui dolofane și crăcănate și a vrut să-l ia în brațe cu degetele pline de ketchup, în timp ce câțiva elevi se uitau la el ca la urs. Mai rău decât orice a fost însă un grup de adolescenți, băieți de vârsta mea, adunați în jurul unei mese mari.

— Ia fugi tu înapoi în Țara lui Oz, prichindelule, i-a spus unul dintre tineri, la care amicii lui au început să se tăvălească pe jos de răs.

Mister Mancini s-a dus cu tava în mână la o masă, prefăcându-se că nu-i aude. Puștii nu țipau, dar oricine își putea da seama că făceau mișto de el.

— Sincer, mamă, am zis eu, cum pot fi așa niște monștri?

Dincolo de indignare, mă încerca și un puternic simț al proprietății, o furie față de faptul că unii își băteau joc de piticul meu propriu și personal. Ce știau ei despre el? Eu eram cel care îi aprindea țigările și care îl asculta vorbind de rău carierele așa-zișilor băieți frumoși întruchipați de Glen Campbell și Bobby Goldsboro. Eu am fost cel care a trebuit să îndur șase săptămâni de lecții de chitară, pentru ca, în final, să nu fiu în stare să cânt nici măcar „Yellow Bird“. Dacă cineva avea dreptul să-i facă viața amară, mi-am imaginat că acela ar fi trebuit să fiu eu.

Mereu îl considerasem pe Mister Mancini un palavragiu și un gagicar de buzunar, dar atunci, văzând cum își întindea hamburgerul într-o maioneză tristă, mi-am schimbat părerea și-am început să-l privesc ca pe un outsider de-o șchioapă, ca pe un inadaptat a cărui atitudine de genul îți-place-bine-nu-ți-place-cară-te îl făcuse să fie

Narator

35

Eu o să vorbește draguț cândva